

der lægges Vægt derpaa baade her og der, des mere aabnes der Mulighed for at spare, komme til en Nedsættelse af Udgifterne og spare overflødig Arbejdskraft. Dette er der væsentlig taget Sigte paa i det nævnte Forslag, og noget lignende gælder Forslaget, der angaar Revisionsdepartementet. Overalt, hvor vi møde noget saadant i de Forslag, der fremkomme for os, mener jeg, at det maa hilses med Glæde. Jeg tror, at der kan være Trang til noget saadant paa dette Omraade ligesom paa mange andre Omraader.

En anden Ting, jeg særlig vil fremhæve som en god Egenskab ved de foreliggende Lovforslag, er dette, at her er ikke Tale om nogen Udgiftsforøgelse. Regelen er ellers den, at naar vi her paa Rigsdagens Bord møde Forslag af finansiell Art, kræves der som Regel Forøgelse af Udgifterne. Det er ikke Tilfældet her; her foreligge 5 Forslag, hvoraf de to betegne en ret betydelig Nedgang. Det ene, Forslaget om Ordningen af Hærens Forplejningskorps, gaar ret betydeligt ned i Forhold til sit Omfang, idet det gaar ned med i alt 22,000 Kr., og Forslaget om Revisionen og om Departementschefsemdets Nedlæggelse giver en Nedgang i Udgift af 7,000 Kr. Til Gengæld give Forslagene om Ordningen af Hærens Lægekorps og Dyr-lægekorps og om Oprettelsen af et Mobiliseringskontor en Forøgelse i Udgift, som lige svarer til Nedgangen i Udgift paa de to andre. Altsaa betegner Summen af Udgiften ved disse 5 Forslag ikke nogen Forøgelse af den nuværende Udgift. Jeg finder i øvrigt ikke Anledning til at komme ind paa en Omtale af Enkelthederne i Forslagene. Jeg anser dem for at være meget betimelige og vil ligesom den ærede foregaaende Taler anbefale dem til Tingets velvillige Overvejelse.

Reedtz-Thott: De her foreliggende Lovforslag falde væsentlig i tre Dele, idet det ene angaar Oprettelsen af et Mobiliseringskontor, de to Ordningen af Hærens Lægekorps og Dyr-lægekorps og endelig to andre Ordningen af Forplejningskorpset og den dermed i Forbindelse staaende Nedlæggelse af et Departementschefsemdede under Krigsministeriet. I og for sig er der ikke nogen saadan indre Sammenhæng mellem disse Love ud over det, at de alle resultere i, at Udgift og Indtægt dække hinanden. Jeg skal udtale min Sympati med disse forskellige Love. Det forekommer mig, at Forslaget om Tilvejebringelsen af et Mobiliseringskontor kun kan hil-

ses med udelt Glæde. Det er ganske givet, at noget af det vigtigste for en Hær, navnlig under de moderne Forhold, er at kunne mobilisere hurtigt, hvilket ikke har kunnet lade sig gøre med den Ordning, man tidligere har haft. Det her foreslaaede Kontor vil absolut hjælpe betydeligt herpaa, og jeg har heller ikke hørt nogen udtale sig derimod. Til Forslagene om Ordningen af Hærens Lægekorps og dens Dyr-lægekorps kan jeg ogsaa ganske slutte mig. Det er jo ganske givet, at der ofte har været en Mangel paa Læger, saaledes at ikke alle Servicer have kunnet besættes, naar man samtidig skulde have Læger ud til de forskellige Afdelinger. Der har været en Trang til en saadan Udvidelse, og den her foreslaaede Udvidelse er dog forholdsvis saa ringe, at jeg mener, man kan gaa med til den dertil foreslaaede Udgift af henimod 20,000 Kr., og det samme gælder jo for Dyr-lægernes Vedkommende. Skulde jeg udtale Betænkelighed ved nogen af Forslagets Bestemmelser, skulde det være den, der anbefales af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Rambusch), om Indførelsen af en Aldersgrænse for Læger. Jeg kan ikke ret se, hvorfor det skulde være nødvendigt at sætte en Aldersgrænse af 65 Aar for en overordnet Læge. Der er vist ingen Tvivl om, at en overordnet Læge, af hvem det ikke vil fordres, at han i Felten skal ud i de ydre Rækker, men som væsentlig vil faa sin Tjeneste i Hospitalerne, under normale Forhold fuldt ud vil kunne varetage denne Tjeneste efter at have fyldt 65 Aar. Man ser jo i vor Tid, at Menneskene opnaa en højere Alder, og at den menneskelige Evne til at virke ogsaa synes at forlænges noget; det er derfor for mig et Spørgsmaal, om det just er nødvendigt at afskedige en overordnet Læge, naar han er fyldt 65 Aar.

Med Hensyn til det tredie Forslag, Forslaget om Hærens Forplejningskorps, da har ogsaa dette min Sympati, navnlig fordi der derved indføres en bedre og simplere Ordning af hele Hærens store og ganske sikkert alt for udviklede Regnskabsførelse. Ogsaa dette Forslag kan jeg altsaa hilse med Glæde; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der i dette og det dermed sammenhængende Forslag om Nedlæggelse af et Departementschefsemdede under Krigsministeriet kommer et Princip frem, som paa en Maade er nyt. Man kan vel sige, at den Gang Departementschefsemdedet blev ordnet saaledes, at Revisionen af Krigsministeriets Regnskaber